

Det vesentlige

Vi vil gjerne slå fast her og nå at vi egentlig ikke finner statsstipendiat Sverre Hartmanns opplysninger og dokumentasjon i AKTUELL så epokegjørende. Det er jo riktig som Ralph Hewins skriver i et innlegg i FARMAND at det i og for seg ikke er noe nytt i det han legger frem. Det har vært kjent i mange år, og det har vært omtalt gang på gang her i FOLK OG LAND, at norske tropper ifølge bestemmelse i våpenstillstandsavtalen i Trondheim innledet et militært samarbeide med tyskerne i Øst-Finnmark og at den norske overkommando medvirket aktivt til å sette dette ut i livet. Det har også lenge vært kjent, selvom den norske presse ikke har villet vedkjenne seg det, at både fylkesmannen i Finnmark, med samt hans militærrådgiver, og administrasjonsrådet ønsket å gjøre dette samarbeide permanent, men at tyskerne fant å ville ordne vakholdet mot Sovjetsamveldet selv og uten assistanse.

Det som eventuelt er nytt i Hartmanns artikkelserie er vel bare dette at han finner det opportunt — antagelig for å få serien anbragt i ARBEIDERPARTIETS billedblad AKTUELL — å fremstille alt det som skjedde her hjemme og som klart og utvetydig viste at Norges statlige krig var forbi, som et slags forræderi av de norske offiserer bak eksilregjeringens rygg.

Dertil er naturligvis å bemerke at de ansvarlige norske offiserer, blant dem selveste den forsvarssjef som ønsket å bli i Norge og dermed tydelig ga tilkjenne at HAN iallfall ikke ville delta i noen «fortsatt krig» etter å ha kapitulert, vel ikke kunne ha noen forpliktelser lenger overfor en regjering som hadde bragt landet ut i ulykken, som hadde umuliggjort ethvert forsvar, som hadde vedtatt å oppgi kampen og som selv hadde bragt seg i sikkerhet og overlatt offiserene — og befolkningen — å rake kastanjene av ilden. Hadde kommanderende general Laake og kommanderende admiral Diesen handlet like ansvarsbevisst i april-dagene 1940 som Ruge og Lindbäck-Larsen gjorde i juni samme år, så hadde meget sett annerledes ut. Når partipolitikerne svikter så grovt som det skjedde i Norge i 1940, så er det ansvarlige offiseres simple plikt om nødvendig å skyve dem tilside og selv overta det ansvar de likevel vil få.

Vel, intet av det vi her har sagt er noe nytt heller. Vi har hevdet det mange ganger og på mange måter.

Det sensasjonelle i forbindelse med statsstipendiat Hartmanns skriverier i AKTUELL er det utrolige røre de har frembragt og de avsløringer som har fulgt i deres spor. Vi skal her la de gamle offiserers jammerhyl i Morgenbladet og VG ligge. Vi synes ikke synd på dem. De ligger som de har redet på sin dyne av historieforfalskning. Men deres høylydte jammer og akkompagnementet fra de to nevnte blad har fått Hartmann og andre til offentlig å berette det vi her i FOLK OG LAND ofte har pekt på også, nemlig at så råtten er den sak «the Establishment» forsvarer at man må la dokumenter hemmeligholde uten anstendig grunn og i nødsfall direkte la dem forsvinne.

Og pynten på denne uanstendighetens kransekake er vel dette at man til syvende og sist uten å skamme seg mobiliserer politiet mot de offentliggjorte historiske dokumenter! Det skal med bistand av de gamle legendeforsvarere, Magne Skodvin, Riste, Roscher-Nielsen og andre «etterforske» den historiske sannhet og formodentlig eventuelt putte den i fengsel hvis den ikke tier stille.

102928

Dette er så fantastisk at det nesten er utrolig og det gir også avslørende lys over bakgrunnen for den hårdnakkede hets mot Ralph Hewins med slutteffekten presert av en historiefordømmende Høyesterett. Men så begynner da også folk å reagere nå, det viser de mange innlegg i pressen som man ikke lenger våger helt å undertrykke. Men så er det da også utrolig at det norske Establishment virkelig kan tro at man for evig kan undertrykke den historiske sannhet med politisk og rettsvesen og ved å la ubehagelige dokumenter simpelthen forsvinne.